

Nr 35.

Av herr **Niklasson m. fl.**, om viss ändring i grunderna för statsbidrag till anordnande av skolskjutsar.

I och med att 39 veckors lästid i folkskolan numera genomförts i stort sett i landets samtliga skoldistrikt och en viss tendens förmärkes att förlägga ferierna övervägande till sommaren, kommer undervisningen att pågå större delen av vintern. I följd härav komma frågor rörande skolvägar och skolskjutsar att påkalla ökad uppmärksamhet. Särskilt för barn i de yngre årsklasserna kommer undervisningen att lida men av att barnen komma uttröttade och kanske våta och frusna till skolan, varjämte frånvarodagarnas antal kan bli onormalt stort, och risker för barnens hälsa bli en följd av för långa skolvägar.

De nuvarande bestämmelserna föreskriva som minimum 3 km väg för barn i klass 1—3 och 4 km för barn i övriga folkskoleklasser för att statsbidrag till skolskjuts skall kunna utgå. I särskilda fall kunna betydligt längre vägsträckor ifrågakomma. Det säger sig självt att skolvägar av sådan längd kunna bli nog så påfrestande för barnen, särskilt vid dålig väderlek och beträffande vägar i dåligt skick. Säkert är det ett allmänt önskemål att få dessa skolvägar förkortade och skolgången underlättad.

Att rätten till skolskjutsar begränsats på sätt som skett beror givetvis på den hänsyn till kostnaderna som måste tagas.

Att skjutskostnaderna blivit så höga som de blivit, torde emellertid bero till en stor del på de strikta bestämmelser för skolskjutsar, som utfärdats och som säkert skulle kunna lättas utan risk. Sålunda föreskrives att antalet barn pr åkdon ej får vara större än motsvarande högst $1\frac{1}{2}$ barn pr vuxen passagerare, dvs. att i en bil, godkänd för högst 4 passagerare utom chauffören, få medtagas högst 6 barn och i en bil, godkänd för högst 7 passagerare, högst 10 barn. Vidare är skolskjuts pr bil att anse som beställningstrafik, varför den får utföras endast av trafikföretag med rätt till beställningstrafik. Målsman med egen bil kan därför ej lämnas ersättning, om han skjutsar sina barn till skolan och har ej rätt att mottaga ersättning av andra barn som eventuellt kunna medfölja. Ej heller andra bilar, som av olika anledning befara sådana sträckor, att skolbarn lämpligen kunna medtagas, ha rätt att mottaga ersättning, och kan här ansvarigheten gentemot barnen även vålla trassel.

Om lättnader i här berörda hänseenden kunna åvägbringas, skulle kostnaderna säkert kunna nedbringas avsevärt, och framför allt skulle skjutsar kunna ordnas i sådana fall, där det nu är uteslutet. Då folkskolinspektörerna ha att avgöra, i vilken utsträckning skoldistriktet få anordna skol-

skjutsar med statsbidrag, äga dessa säkert möjlighet att kontrollera, att skolskjutsarna anordnas på ett tillfredsställande sätt, även om de nuvarande bestämmelserna lättas och förenklas.

Därför hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte upptaga här anförda spörsmål till omprövning och vidtaga de åtgärder, som erfordras för ett lämpligare anordnande av skolskjutsar.

Stockholm den 18 januari 1952.

Otto Niklasson.

Fritiof Karlsson.

Lars E. Andersson.

B. A. Nilsson.

Gärda Svenson.

Osc. Werner.
